

ty vyvozovati, že by ustanovení § 47, odst. 1., o kterém jsme zjistili, že jest pouhým předpisem pořádkovým, mělo přece povahu takovou, že nedbání jeho má za důsledek ztrátu nároku? Nikoliv.

Ustanovení § 47, odst. 2., je dáno na ochranu nositele pojištění před simulací a jinými nepřístojnostmi. Okolnost, že oprávněná osoba neučinila zadost pořádkovému předpisu o ohlášení nároků, nesmí jí býti, pravda, k prospěchu a nesmí býti nositeli pojištění ke škodě. Aby se dosáhlo tohoto výsledku, není však třeba »das Kind mit dem Bade auszuschiitten« a proti znění a duchu zákona spojení s opomenutím formálního předpisu ztrátu nároku. Neohlásil-li oprávněný nárok včas, pak jest na něm, na jeho pozůstalosti resp. dědicích, aby skutkové předpoklady pro vznik nároku dokázali v administrativním řízení, které o nároku provádí nositel pojištění, resp. v řízení před pojišťovacími soudy. Nepodaří-li se důkaz, bude nárok zamítnut.

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

585.

I. Rozhodnutí generální paritní komise při Slovenském úřadu práce v Bratislavě, vydané před účinností zákona o pracovních soudech ve sporu o výpovědi, dané zemědělskému dělníku, je rozhodnutím úřadu, k řešení sporu toho příslušného. — II. Nařízení ministra pro správu Slovenska č. 64/20, 75/20 a 3/23 uznána byla zákonem o pracovních soudech č. 151/31 Sb. za normy platné. Nál. nejv. spr. soudu z 14. VI. 1933, čís. 2504/52, Boh. A 10.617.

Předmětem stížnosti je výrok gen. paritní komise o schválení výpovědi zemědělským zaměstnancům. Že výrok takový je výrokem úřadu správního, a že by proto nss. byl povolán zásadně takový výrok co do jeho zákonitosti zřeknouti, předpokládáje ovšem, že předmět, o němž komise rozhodovala, není z nějakého důvodu, zejména vzhledem na ustanovení § 3 a) zák. o ss. z kompetence nss. vyloučen, vyslovil nss. v nál. Boh. A 3863/24. V témže nál. vyslovil také nss., že — byla-li na rozhodnutí takové podána stížnost — může řešiti pouze otázku kompetence této komise, ale nikoli přezkoumati rozhodnutí ve věci samé, neboť běží v podstatě o rozhodnutí o nárocích soukromoprávních, o němž platí předpis § 105 úst. listiny, podle něhož lze se proti takovému rozhodnutí dovolati nápravy pořadem práva, čímž je příslušnost nss. se zřetelem na předpis § 3 a) zák. o ss. vyloučena.

Stížnost na konci svých vývodů popírá kompetenci žal. úřadu k rozhodnutí sporu, o který šlo. Tím vznáší stížnost na spor otázku platnosti nařízení min. pro Slov. č. 64/1920, 75/1920 a 5/1923 ú. N., jimiž bylo žalovanou gen. paritní komisi založena byla kompetence k rozhodování o platnosti výpovědi zemědělským zaměstnancům.

Rídkě se usnesením svého odborného plenu z 15. května 1933 uvážil nss. po této stránce:

Není však žádného důvodu k tomu, aby nárok byl odůznán i tehdy, byly-li skutkové okolnosti, odůvodňující nárok, dodatečně, i po smrti, dokázány. Neohlášení nároku má za následek ztížení procesní situace oprávněného, po případě jeho právních nástupců. Ztráta nároku jim však nenastává.

VII.

Není důvodu, aby na nárok dle § 23 pens. zák. bylo nahlíženo jinak, než na ostatní dávky podle pens. zák. Je-li děditelný nárok na důchod invalidní neb starobní, vyměřený podle § 21, pak je děditelný také nárok na zvýšení tohoto invalidního nebo starobního důchodu podle § 23. *Lege non distinguente nec nostrum est distinguere.* A zejména nelze zákon rozumně vykládati v ten smysl, že by opomenutí ohlášení mělo nejtěžší následky právě u důchodce trvale tak bezmocného, že stále potřebuje pomoci, ošetření a obsluhy jiné osoby.

Zákonem ze 4. července 1931, č. 131 Sb., který podle § 45 nabyl účinnosti dne 1. ledna 1932, zřízeny byly pracovní soudy. O příslušnosti soudů těch jednájí §§ 1 a 2 cit. zák. Podle § 1, odst. 1., jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem. Výluky, jež z příslušnosti té stanoví 2. odst. § 1, nevztahují se na zaměstnance zemědělské, jak ze znění zák. 2 je patrno. Podle § 2 jsou v mezích ustanovení § 1 pracovní soudy příslušné rozhodovati zejména i o pokračování v poměru pracovním, služebním neb učebním a o jeho zrušení. Z toho je zřejmo, že od 1. ledna 1932 k vyřízení sporu, o který šlo, byl by příslušný jedině pracovní soud.

Paragraf 43 cit. zák. obsahuje ustanovení, podle něhož spory ze dne účinnosti zákona toho zahájené u soudů nebo úřadů příslušných podle práva dosavadního budou vyřízeny podle předpisů dosud platných. Paragraf 43 cit. zák. obsahuje ustanovení, podle něhož spory do dne účinnosti zákona toho zahájené u soudů nebo úřadů příslušných podle práva dosavadního budou vyřízeny podle předpisů dosud platných. Paragraf 44 cit. zák. pak ustanovuje, že dnem účinnosti tohoto zák. pozbudou platnosti veškerá jiná ustanovení o předmětech tímto zákonem upravených a ve výpočtu těchto ustanovení uvádí se i nař. min. pro Slov. ze 14. října 1920, č. 64 Úr. Nov., ze 24. listopadu 1920, č. 75 Úr. Nov. a z 28. září 1923, č. 5/23 Úr. Nov.

Nařizuje-li zákon ve svých přechodných ustanoveních (§ 45), že spory do dne účinnosti jeho zahájené u soudu neb úřadu do té doby příslušného mají býti vyřízeny podle předpisů dosud platných, a vyslovuje-li pak v § 44. že svrchu cit. nař. min. pro Slov., jež mimo jiné stanovilo kompetenci žal. úřadu, pozbývají dnem účinnosti tohoto zák. platnosti, plyne z toho, že zákonodárce sám nař. ona za normy

platné považuje, když prohlašuje, že určitým dnem pozbývají platnosti, ale současně nařizuje, aby podle nich ve věcech do účinnosti zák. pendentních bylo postupováno. Je tedy otázka platnosti cit. nař. min. pro Slov. vyřešena zákonodárcem samým. Je-li tomu tak, pak ovšem nemohl nss. zkoumat, zda nařízení ona byla a jsou vydána v mezích zákona, poněvadž otázku tu vyřešil zákonodárcé sám, a to kladně. Zda učinil tak správně, ovšem nss., který zákonem je vázán, zkoumat nemohl.

Nař. rozhodnutím bylo rozhodnuto ve věci výpovědi zemědělských dělníků. K tomu byla žal. gen. paritní komise podle § 7 nař. min. pro Slov. č. 75 Úr. Nov. kompetentní. Neshledal proto nss., že by šlo o výrok úřadu nepřislusného. Je tedy námitka stížnosti, že žal. úřad nebyl k vydání nař. rozhodnutí příslušný, bezdůvodná, a bylo po této stránce stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

586.

Pro příslušnost pracovních soudů nestačí, aby spory z pracovního, služebního neb učebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, vznikly mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nýbrž se vyžaduje, aby též v době, kdy jsou vznášeny na pracovní soud, mezi obojími osobami trvaly. Přešla-li taková pohledávka postupem, nelze ji vymáhati na pracovním soudě. Lhostejno, že postupitel bude snad moci nepostoupený zbytek pohledávky vymáhati na pracovním soudě. Rozh. nejv. soudu z 18. V. 1935 R I 341/35. Važ. obč. 12.611.

Příslušnost pracovních soudů je v odstavci prvním § 1 zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 Sb. z. a n., přesně vymezena v ten způsob, že jsou jim přikázány — nehledíc na hodnotu předmětu sporu — výlučně spory z pracovního, služebního neb učebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklé mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Pro příslušnost pracovních soudů nestačí však, aby spory tohoto druhu mezi osobami v odst. (1) § 1 zák. vyjmenovanými vznikly nýbrž aby též v době, kdy je vznášejí na pracovní soud, mezi nimi trvaly, poněvadž jen těmto osobám poskytl zákon určitě výhody urychleného a levného řízení, které jsou jejich osobními právy, plynoucími z určitého zvláštního jejich soukromoprávního smluvního poměru (pracovního, služebního neb učebního). Poněvadž zákon čís. 131/1931 Sb. z. a n. jest t. zv. lex specialis, nelze jej vykládati extensivně a nelze ani dotčené osobní výhody, přiznané jim jen určitým, v § 1 odst. (1) přesně označeným osobám, rozšiřovati na osoby jiné. Tento úmysl zákonodárcé vyplývá i z materiálií zákona. Tak vládní návrh zákona (tisk 352 senátu z r. 1930, na str. 17) výslovně označuje jako strany v těchto sporech jen zaměstnance a zaměstnavatele a praví, že těmto oběma stranám musí jíti o to, aby spory mezi nimi vznikající byly rozhodovány rychle, spolehlivě a s náklady pokud možno nejmenšími. Ve zprávě ústavně právního a rozpočtového výboru senátu (tisk 473 z r. 1931 na str. 2) se zase zdůrazňuje, že nové pracovní soudy byly vytvořeny podle osvědčeného vzoru soudů živnostenských — podle zákona ze 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. z., který rovněž v § 1 omezoval příslušnost živnostenských soudů jen na spory mezi živnostenskými podnikateli a dělníky téhož závodu mezi sebou. Není-li sporno, že žalobkyně není žalo-

vanému společenstvu v žádném z poměrů v § 1 zmíněných, nýbrž že vymáhá žalobou pohledávku, která postupem přešla do jejího jmění, stavší se její samostatnou majetkovou hodnotou, nejde tu již o nárok, pro něž by byla odůvodněna podle § 1 zák. čís. 131/1931 Sb. z. a n. příslušnost pracovního soudu. Nesejde ani na tom, že postoupená pohledávka vznikla původně mezi postupitelem a žalovaným a že mohla být až do postupu vymáhána před pracovním soudem, poněvadž výhoda příslušnosti tohoto soudu byla spíata právě jen s osobou postupitele jako zaměstnance žalovaného společenstva podle jasného ustanovení § 1 zákona a jako jeho právo osobní nepřesla ani postupem na postupníka. Je také lhostejno, že zbytek nepostoupené pohledávky bude po případě moci nynější postupitel jako svůj nárok vymáhati na soudě pracovním, poněvadž i při jiných částečných postupech pohledávek se původní jednotná pohledávka rozštěpuje ve dvě neb i několik samostatných dílčích pohledávek postupníků, z nichž každou je vymáhati zvláštní žalobou po případě též u různých soudů — okresních nebo sborových podle její výše.

587.

Hodnotu práce, konanej v domácnosti před znehodnotením meny, nelze valorizovat. Rozh. nejv. soudu z 18. XI. 1932, Rv III 1/32, Pravný Obzor 1099.

588.

Pracovní soudy jsou příslušny rozhodovati o všech nárocích prýstících z pracovního, služebního neb učebního poměru anebo souvisících s tímto poměrem, pokud je založen soukromoprávní smlouvou. Před ně náležejí na př. také spory o náhradu škody zaměstnavatelem podle § 1157 všeob. obč. zák. Rozh. nejv. soudu z 24. června 1935, č. j. R I 550/35, Sb. min. sprav. 1135.

Ustanovení § 1 zákona ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n., nelze tak úzce vykládati, že by pracovní soudy byly příslušny rozhodovati toliko o nárocích vzešlých z pracovní, služebního nebo učebního smlouvy, přihlíží-li se k doplňujícímu ustanovení § 2, lit. c) cit. zák., z něhož jest usuzovati, že pracovní soudy jsou příslušny rozhodovati o všech nárocích, prýstících z pracovního, služebního neb učebního poměru, nebo jsoucích v souvislosti s tímto poměrem, pokud jest ovšem založen soukromoprávní smlouvou. Žalobkyně opírá žalobní nárok o zavinění žalovaného, který ji jako pomocníci v domácnosti ubytoval ve světnici vlhké, špatně větrané a vůbec zdraví velmi nebezpečné, a že to bylo příčinou, že onemocněla a stala se k svému povolání neschopnou. Jde tedy o spor tkvící ve služebním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem a žalobkyně právě z tohoto poměru odvozuje nárok na náhradu škody, dovolávajíc se též předpisu § 1157 vs. o. z., jenž ukládá zaměstnavateli určitou péči o osoby při služebních úkonech a pokud vůbec jsou v poměru zaměstnaneckém. Kdyby nebylo bývalo služebního poměru mezi žalobkyní a žalovaným, nebylo by došlo k tomuto sporu z uplatňovaného právního důvodu. Takovým sporům dlužno přiznati pro jejich povahu, že jde při nich o poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, z důvodů sociálně politických výhodu odborného posouzení za účasti laického živlu, jak tomu je právě u pracovních soudů, i když jde o nároky odvozané

z § 1157 obč. z., který jako velící předpis je tu doplňující součástí závazků z pracovního, pokud se týká služebního poměru.

589.

Byla-li ze sociálních důvodů, totiž k odvrácení jinak nutného hromadného propouštění dělnictva, sjednána s dělnictvem kratší, nežli šesti-denní týdenní pracovní doba, má dělník nárok na práci nebo na mzdu pouze za dobu smluvně sjednanou. Rozh. vrchního hornického rozhodčího soudu z 31. V. 1933, čj. Vhrs 72/33-1. Rozhledy str. 161.

Po stránce skutkové zjišťuje napadený rozsudek, že ve dnech, za které se žalobce domáhá náhrady mzdy podle ustanovení § 1155 všeob. horn. zák., nebylo lze pro nedostatek odbytu uhlí na žalovaném závodě pracovat, že v těchto dnech konány byly toliko nejnutnější práce udržovací a nebyly vůbec prováděny práce kopácké, pro něž byl žalobce jako úkolový havíř přijat do služby strany žalované.

Nároku, aby byl při těchto udržovacích pracích, do jeho pracovního oboru nespádajících, zaměstnán, žalobce neměl. Nelze přirozeně oduznati žalované straně práva, aby stanovila, kterých dělníků k pracím těm má být použito.

Zbývá tudíž rozhodnutí otázky, má-li žalobce nárok na mzdu za dny, ve kterých se těžba pro nedostatek odbytu uhlí nekoná, čili práce hornické z důvodu toho vkládáním t. zv. volných směn přerušuje. Otázku tu nutno rozřešiti záporně.

Napadený rozsudek zjišťuje, že se v posledních letech na žalovaném závodě nepracuje plně, že omezení provozu nejen na žalovaném závodě, nýbrž téměř na všech závodech nastalo nedostatkem odbytu uhlí. Je také všeobecně

známo, že v hornictví při dobývání uhlí vynechávají se některé směny, když následkem zmenšené potřeby uhlí a vyplývajícího z ní nedostatku objednávek není odbyt na uhlí, po případě, když jest odbyt menší. S tímto postupem souhlasí dělnictvo, dávajíc samozřejmě přednost tomu, aby veškeré dělnictvo dolu nespolečně bránilo zmenšeného výdělku, nastávajícího vkládáním volných směn, než aby větší jeho část byla z práce vypověděna. Žalobce, jak ze zjištění naříkaného rozsudku plyne, již po několik let zaměstnán jest na žalovaném závodě za právě vyličeného omezení počtu směn. Žalobce takto mlčky (§ 863 všeob. obč. zák.), ale zřejmě dal najevo souhlas, že uzavírá smlouvu pracovní na dobu pracovní, omezenou vkládáním volných směn. Nemůže tudíž právem žádati zaplacení mzdy za tyto volné směny, kdyžž souhlasil, aby pracovní doba byla jimi omezena. Žalobce nemůže se s úspěchem dovolávat předpisů § 1164 všeob. obč. zák., ustanovujících, že práva zaměstnancova, plynoucí z § 1155 všeob. obč. zák., nemohou být pracovní smlouvou ani zrušena, ani omezena.

Neboť byla-li, jak tomu jest v případě žalobcově, pracovní smlouva sjednána na kratší dobu pracovní, nepřisluší žalobci od počátku tohoto sjednání nárok podle § 1155 všeob. obč. zák. a nejde tudíž ani o zřeknutí předem ani o vyloučení smlouvou služební.

Konečně budiž připomenuto, že kdyby zaměstnancům při hornictví byla přiznána náhrada mzdy za dny, nepropracované pro nedostatek odbytu uhlí, byli by podnikatelé nuceni propustiti trvale rozsáhlý počet dělníků. Sociálně politický účel, který sleduje ustanovení § 1155 všeob. obč. zákona, zvrácen by byl takto v pravý opak.

Z rozhodnutí ve věcech sociálně pojišťovacích.

590.

Mzdou podle § 10 zákona č. 221/24 Sb. z. a n. jest i zpropitné, které dostává holičský pomocník, jsou-li splněny podmínky v cit. paragrafu uvedené. Nález nejv. správ. soudu z 19. I. 1933, č. 824, Boh. A 10.282. Prejudikatura: srov. Boh. A 7708/29.*

Podle 1. odstavce § 10 cit. zákona jest mzdou (pracovním výdělkem, služným) podle tohoto zákona veškeren příjem za smlouvenou práci, pokud není nahodilý. Ke mzdě patří podle 2. odstavce téhož paragrafu zejména veškeré druhy přídatků, odměn (remunerace, novoročné, úplata za práci přes čas a pod.), podíly na zisku, dále dávky osob třetích, pokud obvyklé poskytování jich má vliv na vyměření mzdy, jakož i všechny druhy naturálních požitků. Z ustanovení těchto plyne, že se pojem mzdy ve smyslu tohoto zákona liší podstatně od pojmu mzdy, jak se výrazu toho obecně užívá, neboť jest širší a zahrnuje v sobě celý pracovní výdělek, t. j. veškeré hmotné výhody, jichž se zaměstnanci dostávají v důsledku jeho pracovního poměru, jenž je tedy v příčinné souvislosti mezi

touto výhodou a existencí pracovního poměru. Hmotná výhoda nesmí být jen nahodilá, nýbrž musí míti do té míry ráz pravidelnosti, stálosti, že zaměstnanec může s ní jako se svým příjmem počítati (srov. také Boh. A 7708/29). Pokud jde o dávky poskytované osobami třetími zaměstnanci, jsou podle cit. zákonného ustanovení započítatelné do jeho mzdy za těchto předpokladů: 1. poskytování jich musí být obvyklé, t. j. musí se v dotčeném zaměstnání vyskytovat a opakovati tak často, že nabývají tím rázu určité pravidelnosti, takže zaměstnanec s hmotnou výhodou, jež mu z dávek takových plyne, jako se svým pracovním výdělkem může počítati, a 2. musí míti vliv na vyměření mzdy, t. j. jak zaměstnanec, tak i zaměstnavatel při požadované, resp. nabízené odměně za pracovní výkony berou i na dávky, pocházející od třetích osob, zřetel a podle toho tuto odměnu smluví. Přitom není třeba, aby o takových dávkách, jakou jest na př. zpropitné, bylo výslovně jednáno: poskytování jich může být také oběma stranami mlčky předpokládáno, jde-li o zaměstnání v takových podnikcích, o nichž jest smluvním stranám z obecné neb odborné zkušenosti známo, že se v nich poskytuje zpravidla zpropitné personálu, který přichází do styku se zákazníky, jako jest tomu na př. v živnostech hotelových, hostinských, kavárenských, lázeňských a jiných.

* Boh. A 7708 (nál. z 23. I. 1283, v »Prac. právu«, roč. VIII., str. 52). Zpropitné, které sklepník v restauračním voze dostává od cestujících, je součástí jeho pracovního výdělku podle § 16 úraz. zák.

Okolnost, že židovská náboženská obec pro svůj obvod ustanovila rituálního řezníka a stanovila výši poplatků, jež smí od zákazníků za rituální řeznické úkony požadovati, nestačí sama o sobě, aby židovskou náboženskou obec bylo považovati za zaměstnavatele řezníka podle zákona č. 248/23, resp. 221/24. Nález nejv. správ. soudu z 12. I. 1933, č. 170, Boh. A 10.260.

592.

Ve sporech o nemocenské pojištění zaměstnanců, uvedených v zákoně č. 117/26, platí co do lhůty a místa k podání opravných prostředků z výměrů nositelů pojištění předpisy zákona č. 221/24. Nález nejv. správ. soudu z 18. II. 1933, č. 2724, Boh. A 10.356.

593.

Práci nekvalifikovanou nelze pokládati za přiměřenou zaměstnání holičskému. Rozs. v. p. s. z 30. III. 1932, č. j. Cpo 57/32-1, Sb. ÚSP. 76.

Žalobci bylo v roce 1930 odstraněno levé oko, pravé jeho oko jest krátkozraké. Žalobce jest povoláním holičem. Soud odvolací souhlasí s úsudkem prvního soudu, že žalobce pro uvedenou tělesnou vadu nemůže prací přiměřenou jeho silám, schopnostem, výcvikem a dosavadnímu povolání vydělati ani třetinu toho, co tělesně a duševně zdravý zaměstnanec téhož druhu s podobným výcvikem v témž obvodě obvykle vydělává. Práci nekvalifikovanou nelze pokládati za přiměřenou zaměstnání holičskému.

594.

Příspěvek z jubilejního fondu možno odečísti z důchodu později přiznaného. Rozs. v. p. s. z 30. IV. 1932, č. j. Cpo 702/31-1, Sb. ÚSP. 82.

595.

Jest polovina pojistného, připadající na zaměstnance, kterou zaměstnavatel se mzdy nesráží, ač k poskytování výhody takové není povinen, příjmem započítatelným do mzdy ve smyslu ustanovení § 10 zákona o soc. pojištění? Nález nejv. správ. soudu z 19. I. 1933, č. 825, Boh. A 10.283. Prejudikatura: Boh. A 9997.*

Žal. úřad vyslovil v naříkaném rozhodnutí právní názor, že zaměstnavatelem dobrovolně zaplacená polovice pojistného, připadající na zaměstnance, jest do mzdy započítatelným příjmem ve smyslu ustanovení § 10 zák. o soc. poj. Stížnost proti tomu namítá, že žal. úřad vykládá toto ustanovení nesprávně a dovozuje, že v tom případě, neuplatnil-li zaměstnavatel nahodile v zákonné lhůtě při výplatě mzdy svého práva ke srážce polovice pojistného, připadající na zaměstnance, aniž byl k tomu podle smlouvy povinen a aniž se tohoto svého práva vzdal, jde zřejmě o příjem zaměstnance čistě nahodilý, na který on nemá nároku a který mu při dalších výplatách připadnouti nemusí, ježto zaměstnavatel může použití při nich svého práva na srážku pojistného.

Lze připustiti, že hmotná výhoda, které se dostalo zaměstnanci tím, že zaměstnavatel nepoužil nahodile, t. j. jen ojedinele svého práva na srážku části pojistného, připadající podle zákona na zaměstnance při výplatě mzdy, jest jeho příjmem nahodilým ve smyslu § 10 a že

* Boh. A 9997 (nál. z 7. IX. 1932, č. 4207/31). Nesráží-li zaměstnavatel — jak to připouští § 104, odst. 1. zák. č. 221/24 — část pojistného, připadající na zaměstnance, s jeho mzdy, je tato částka součástí mzdy podle § 10 cit. zák.

proto nesrážnou částku pojistného nelze v takovém případě pokládati za součást mzdy pojistěncovy, směrodatné podle §§ 10 a 12 pro zařazení jeho do mzdové třídy. Leč v daném případě nešlo jen o jednotlivé, ojedinele nesražení části pojistného stěžovatelem se mzdy jeho pomoci v domácnosti, nýbrž o pravidelné, opakující se nevykonávání přípustných srážek pojistného. Z tohoto skutkového zjištění vycházel také žal. úřad a měl pro ně v obsahu výpovědi jak stěžovatele, tak i Frant. V. náležitý podklad. Nesrážel-li stěžovatel polovici pojistného se mzdy své zaměstnankyně, nýbrž uhrazoval ji, jak udal, dosud, tedy stále ze svého, pak hmotná výhoda, kterou ona z toho měla, byla příjmem rázu pravidelného a stálého za smlouvenou práci, neboť byla tu příčinná souvislost mezi onou výhodou a existencí pracovního poměru a byla tedy součástí jejího pracovního výdělku (mzdy) podle § 10 (srovn. Boh. A 9997 z r. 1932), a to nikoli nahodilou. Skutečnost, že stěžovatel podle smlouvy nebyl povinen hraditi pojistné za svou pomoci v domácnosti, že se práva na srážku jeho, jemu po zákonu příslušejícího, nevzdal a že je může budoucně kdykoli vykonati, jsou právně irelevantní, neboť i kdyby byly správné, neplynuly by z nich ještě logicky nutné, že příjem, který měla V. z toho, že jí stěžovatel dosud nesrážel se mzdy pojistné na ni připadající, měl povahu příjmu čistě nahodilého.

596.

Důchod invalidní podle zák. č. 26/29, nelze přiznati na určitou dobu při jeho přiznání předem stanovenou. Rozs. vrch. poj. soudu z 27. VI. 1932. Cpo 115/32-1, Pens. poj. str. 18 XII.

Podle § 19, odst. 2, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. zaniká požitkem invalidního důchodu a) smrtí důchodcovou, b) není-li tu již nezpůsobilosti k výkonu povolání (§ 17).

Již tato zákonná ustanovení vylučují, aby doba, po kterou přísluší invalidní důchod, předem byla určité a časově vymezena.

Výsledky řízení prvního soudu není ostatně zjištěno, že žalobce po celou dobu dvou let, počínajíc 1. lednem 1931, bude nezpůsobilým k výkonu povolání (§ 17), neboť soudní znalec- lékař, vysloviv se o snížení výdělečné schopnosti žalobcovy, pouze navrhl, aby žalobcův zdravotní stav byl po dvou letech revidován.

Bylo proto odvolání vyhověno a rozsudek v odpor vzatý změněn potud, že invalidní důchod byl přiznán žalobci na dobu trvání žalobcovy nezpůsobilosti k výkonu povolání.

597.

Nárok na výbavné jest posuzovati při změnách pojistné příslušnosti vždy podle povahy pojistného poměru, za jehož trvání nastal pojistný případ, t. j. sňatek. Rozs. vrch. poj. soudu z 27. VI. 1932, č. j. Cpo 963/31-1, Pens. poj. str. 18/XII.

598.

Matka, již jest manžel povinen poskytnouti výživu, nemůže tvrditi, že byla výživou převážně odkázána na zesnulého syna. Rozs. vrch. poj. soudu z 8. VII. 1932, č. j. Cp II 321/32, Pens. poj. str. 20/XII.

599.

Rozhodnutím správního úřadu o pensijní pojistné povinnosti podle předpisů platných před účinností zákona č. 26/1929 není soud podle § 159 pens. zák. vázán ve sporu o nároku pojistěnce podle § 177a) pens. zák. Rozs. vrch. poj. soudu z 26. VI. 1933, Cpo 281/33.

Pro zažalovaný nárok na zvýšení invalidního důchodu jest rozhodné, zdali žalobce v řečené době od 1. XII. 1909 do 1. XI. 1918 odbyl dobu ve služebním smluvním poměru, který by byl zakládal pojistnou povinnost, kdyby za jeho trvání byly platily právní předpisy pensijního zákona č. 26/1929 Sb. z. a. n. Odvolatel má pravdu v tom, že rozhodnutí moravského místodržitelství ze dne 26. května 1915, č. 25.724, podle kterého žalobce v zmíněné době pracoval v cíhelně jako přední dělník převážně manuálně a jen mimochodem vedl dohled a vykonával služby duševní, týká se otázky, zdali žalobce podléhal pensijní povinnosti pojistné podle zákonných předpisů před zákonem č. 26/1929 platných. Toto rozhodnutí správního úřadu není tudíž pro tento spor ve smyslu § 159 pens. zák., č. 26/1929, závazným.

600.

I. Podléhají zaměstnanci bratrské pokladny, ustanovení v lázních této pokladny a pojištění u bratrské pokladny, pojistné povinnosti u okr. nemoc. pojišťovny? — II. Spory tohoto druhu rozhodují úřady politické. Nález nejv. správního soudu z 18. II. 1935, č. 2812, Boh. A 10.357.

601.

Řádný soud jest vázán rozhodnutím rozhodčího soudu v otázce, zda jde o úraz v podniku. Tím, že rozhodčí soud, zřízený podle čl. IX. výnosu ministerstva železnic ze dne 6. června 1919, čís. 18.430, čís. 72 věstníku min. žel., zamítl žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi chorobou žalobce a úrazem, uznal, že jde o úraz v podniku.

Úraz, uznaný rozhodčím soudem za úraz v podniku, nepřihodil se z příčin vnějších mimo podnik ležících, stal-li se dělníku železniční vrchní stavby při jeho železniční dopravě na cestě z práce do bytu. Rozh. nejv. soudu ze 14. X. 1932, Rv I 758/31. Váz. obč. 11986.*)

Nelze přisvědčiti výtce dovolatelově, činěné pod dovolacím důvodem § 503, čís. 4. c. ř. s., že nejde o úraz v podniku, poněvadž se mu prý přihodil úraz, když použil jako každý jiný cestující osobního vlaku čís. 4743, nikoliv vlaku dělnického ke zpáteční jízdě z práce domů. Neboť řádný soud jest vázán rozhodnutím rozhodčího soudu v otázce, zda jde o úraz v podniku (srovnej rozhodnutí čís. 976, 3323, 4627, 7102 sb. n. s.). V souzeném případě rozhodl otázku tu nejen důchodový výbor zřízený podle čl. II. a III. výnosu ministerstva železnic ze dne 6. června 1919, čís. 18.430, čís. 72 věstníku min. žel., nýbrž i rozhodčí soud (čl. IX. výnosu), třebaže se otázkou tou výslovně nezabýval. Neboť tím, že, zamítnuv žalobu pro nedostatek

*) Váz. obč. 976. (Rozh. nejv. soudu z 15. III. 1921, Rv II 295/20.) Řádní soudové jsou vázání pravomocným rozhodnutím úrazové pojišťovny dělnické, že úraz jest úrazem podnikovým.

Váz. obč. 3723. (Rozh. nejv. soudu z 19. XII. 1923, Rv I 098/23.) Usnesením správního výboru úrazové pojišťovny dělnické, že jde o úraz podnikový, jest soud vázán. Předpis § 46 zák. nevztahuje se na případ, kde majitel podniku neručí zaměstnanci za úraz jako majitel podniku, nýbrž z příčin jiných. V tom, že dosud nebyl vyměřen důchod úrazovou pojišťovnou, nelze spatřovati předčasnost žaloby proti tomu, kdo úraz způsobil. Jest tu po případě postupovati podle § 190 c. ř. s.

Váz. obč. 4627. (Rozh. nej. soudu z 4. II. 1925, Rv I 1658/24.) Výrokem rozhodčího soudu úrazové pojišťovny v otázce, zda jde o úraz podnikový, jest soud vázán.

Váz. obč. 7102. (Rozh. nejv. soudu z 27. V. 1927, Rv I 410/27.) Soud jest vázán výrokem úrazové pojišťovny (rozhodčího soudu úrazové pojišťovny), že jde o úraz podnikový.

příčinné souvislosti mezi chorobou žalobce a úrazem, rozhodl ve věci samé, uznal, že jde o úraz v podniku, jinak by byl musil žalobu pro nepříslušnost rozhodčího soudu odmítnouti. Je-li tomu tak, není třeba se ani zabývatí otázkou, zda úraz při této dopravě jest v příčinné souvislosti s provozem železničního podniku. Není proto neúplností řízení (§ 503, čís. 2 c. ř. s.), že nebyly připuštěny důkazy o druhu vlaku, v němž dovolatel zpáteční jízdu z práce konal. Neprávem tvrdí dovolatel, prováděje dovolací důvod § 503, čís. 4 c. ř. s., že nárok ten mu přísluší, i když jde o úraz v podniku, a odvolává se na rozhodnutí čís. 3323 sb. n. s. Neboť tam bylo vysloveno, že § 46 úrazového zákona neplatí v případě úrazu uznaného rozhodčím soudem za úraz podniku, přihodil-li se z příčin vnějších mimo podnik ležících, kde tedy podnikatel neručí za něj z toho důvodu, že je majitelem podniku, nýbrž z příčin jiných, které s provozem podniku nemají nic společného. V souzeném případě však neutrpěl žalobce úraz z příčin vnějších, mimo podnik ležících, neboť k provozování železničního podniku patří doprava osob po železnici a úraz žalobcův se stal právě při jeho železniční dopravě na cestě z práce do bytu.

důchodem, nýbrž že tu šlo o odměnu, vyplacenou za mimořádné práce, konané v důsledku nahodilých mimořádných poměrů, tedy o příjmem z mimořádného daru, který podle § 7, odst. 2., zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. dani důchodové nepodléhá.

602.

Při posuzování převážné odkázanosti podle § 34, zák. č. 26/29, nezáleží na tom, zda zesnulý skutečně hradil převážnou část výživy svých rodičů, nýbrž na tom, zda bylo třeba, aby ji hradil. Rozs. vrch. poj. soudu z 30. XII. 1932, Cpo 259/32-1, Pens. poj., str. 41/XII.

Rodiče domáhali se přiznání důchodu rodičovského po zesnulém synovi, který měl poslední služební požitky v částce ročních Kč 23.400— a nebydlil s nimi ve společné domácnosti. Otec jako pensionovaný železniční zaměstnanec má měsíční pense Kč 1085/80, po všech srážkách, jest proti nemoci povinně pojištěn u Léčebného fondu a bydlí ve vlastním svém domku v ceně Kč 25.000—. Dále jest nesporné, že žalobce Václav H. musí živiti svou manželku a nezletilou dceru. Vzhledem k těmto skutečnostem dlužno usouditi, že žalobci na svého syna výživou nebyli převážně »odkázáni«, totiž, že syn nehradil nutně převážnou část nákladů výživy svých rodičů. Okolnost, že syn svým výdělkem snad ve skutečnosti hradil převážnou část výživy rodičů, nemůže v tomto případě zakládati nárok podle § 34 pens. zák.

603.

Nerohodl-li procesní soud o vině na rozluce, nemůže o ní rozhodnouti pojišťovací soud. Rozs. vrch. poj. soudu z 16. II. 1933, Cpo 695/32-1, Pens. poj., str. 41/XII.

O vině na rozluce může rozhodnouti jen procesní soud, nikoliv soud pojišťovací, a není vadou řízení, jestliže pojišťovací soud nepřipustil a neprovedl důkazy, nabízené o vině stranou žalující.

604.

Podléhá úřednice zaměstnaná v živnosti pokrývačské úrazové pojistné povinnosti? Rozh. vrch. poj. soudu z 20. XII. 1932, č. j. Cpo 315/32, Úrazové pojištění, str. 66/I.

V oboru pensijního pojištění neplatí zásada »ipso iure« pojištění. Neúčinnosti ohlášky po vzniku pojistného případu. Rozs. vrch. poj. soudu z 30. XII. 1932, č. j. Cpo 530/32-1.

Žalobkyně se mylí, dovolává-li se právě zmíněného ustanovení § 1 zákona č. 26/1929. Toto zákonné ustanovení jedná o rozsahu pojistné povinnosti. Směrodatné je v daném případě ustanovení § 12 o započitatelné příspěvkové době a ustanovení § 5 o přihlašování a hlášení změn. Podle § 12, odst. 1., cit. zákona započítává se příspěvková doba od prvního dne měsíce, ve kterém pojištěnec vstoupil do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti, stala-li se přihláška (§ 5) včas, jinak se započítává od měsíce, ve kterém přihláška došla dodatečně nositeli pojištění. Podle § 5, odst. 5., cit. zákona jsou veškeré ohlášky učiněné po vzniku pojistného případu neúčinné. Dobu zaměstnání, přihlášenou k pojištění teprve po pojistném případě, nelze tedy uznati za příspěvkovou dobu.

Nárok poistenca proti verejnej poisfovni z úrazového poistenia poľnohospodárskeho robotníka (zaměstnaného u mláčačky, zák. čl. XVI/1900, XIV/1902, VIII/1912, XX/1913) je nárokom z verejného práva. Proti rozhodnutiam správnych úradov o takomto nároku nelze sa domáhať odpomoci podľa zák. č. 217/25 Sb. z. a n.

Nemení nič na veřejnoprávnom ráze tohoto pomeru, že je dovolené, aby zaměstnavatel (majitel stroja) mal svoju osobitnú poisfovciu smluvu s verejnou poisfovňou (§ 25 zák. čl. XIV/1902). Rozh. nejv. soudu z 13. IV. 1932, R III 311/31, Pravny Obzor 935.

Pojišřovací soud má své rozhodnutí — leda by byly zvláštní pozoruhodné důvody — založiti na posudku lékaře-soudního znalce. Rozs. v. p. s. z 17. XI. 1932, Cpo 165/32-1, Sb. ÚSP. 69.

Znalci jest přihlédnouti v posudku ke všem tělesným vadám u žalobce zjištěným. Usnes. v. p. s. z 30. III. 1932, čj. Cpo 994/31-1, Sb. ÚSP. 72.

Rozhodnutí soudů nižších stolic.

Vysazením z práce není dotčen zaměstnancův nárok na dovolenou podle zák. č. 67/1925, resp. nárok na náhradu za tuto dovolenou. Usnesení kraj. soudu civ. v Praze z 26. VII. 1935.**)

Vysazením z práce neruší se pracovní poměr, ježto ke zrušení jeho může dojiti buď okamžitým propuštěním se strany zaměstnavatele nebo zrušením se strany zaměstnance, anebo výpovědí té neb oné strany.

Z toho plyne, že poměr pracovní trvá dále, ani

*) Boh. A 7563 (nál. z 20. XI. 1929, č. 10.942/27, v »Prac. právu«, roč. VIII., str. 45). Provozuje-li osoba, mající doživotní důchod z dřívějšího poměru (pensisty), nějaké zaměstnání námezdní, lze toto zaměstnání kvalifikovati jako vedlejší ve smyslu § 2, odst. 1. zák. č. 221/24, je-li zaměstnání to při srovnání s celkovou hospodářskou a sociální situací osoby té podružným.

Boh. A 9523 (nál. z 15. VI. 1931, č. 22.027/29). O opravném prostředku proti platebnímu výměru okresní nemocenské pojišřovny, předpisujícímu podle zák. o nemocenském, invalidním a starobním pojištění č. 221/24

Znalec má se u poj. soudu vysloviti o celkové vřdělčné nezpřisobilosti pojišřence, nikoli jen o tom, jaká zřtrata vřdělčné schopnosti nastala jednou vadou. Usnes. vrch. poj. soudu z 30. III. 1932, č. j. Cpo 12/32-1, Sb. ÚSP. 73.

Pojišřovací soudy jsou příslušny k rozhodování sporů o nárocích podle stanov náhradních ústavů a o jejich výšř (§ 106, č. 5, zák. č. 26/29). Usnes. vrch. poj. soudu z 27. prosince 1932, Rvp. 236/32.

Třeba zákonům č. 89/1920 a 26/1929 není odškodňovací renta známa, zakládá žalující strana svůj nárok na stanovách žalované strany, která jest podle § 105 pens. zák. náhradním ústavem. § 106, č. 5, zák. č. 26/1929 stanoví ohledně náhradních ústavů, že rozhodování sporů o nárocích podle stanov a o jejich výšř musí býti vyhřazeno pojišřovacímu soudu podle § 134 pens. zák. příslušnému. Stanovy žalované strany v § 51, odst. 4., obsahují také ustanovení, že výměry, týkající se nároku na pojišřovací dávky ve smyslu stanov, mohou býti napadány jen žalobou u místně příslušného rozhodčřho soudu pro pensijní pojišření.

Je tedy pro rozhodnutí sporu příslušným soud pojišřovací, a bylo proto u vřvohování stížnosti usněsti se tak, jak výšř uvedeno.

Pojišření nemocenské: I. Podléhá pensionovaný obecní notář (na Slovensku), který je podle zákona č. 221/25 Sb. z. a n. pojišřen u Lěčebného fondu veřejných zaměstnanců, pojistné povinností podle zákona č. 221/24 Sb. z. a n. z důvodu, že je zaměstnán v advokátnř kanceláři? — II. Pojišření podle zákona č. 221/24 vřylučuje pojistnou povinnost podle zákona č. 221/25, nikoliv naopak. — III. Rozhodnutí okresního řřadu o odvolání z platebnřho výměru okresní nemocenské pojišřovny na částku nižšř 200 Kč nepodléhá podle čl. 8, odst. 3. zákona č. 125/27, opravnřmu prostředku, třebas si řřřad řešřl prejudiciálně otázku pojistné povinnosti. Nález nejv. správ. soudu z 12. I. 1935, č. 310, Boh. A 10.265. Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 7363/28, ad III. Boh. A 9753/32 9323/31.*)

se nepřerušuje, jak mylně za to má prvř soud, nřbřz jen stavř se účinky jeho v ten zpřsob, že zaměstnanec není povinen konati práce a zaměstnavatel není povinen platiti mzdu po dobu zastavení. Nárok na dovolenou resp. její náhradu tím dotčen není.

Dovolává-li se odvolatel toho, že ježto vysazení trvalo dēle 6 třdnř, stavř se celková doba v přřpadě, že nastoupř zaměstnanec práci u tēhož zaměstnavatele. přehlřžř, že podle § 1, odst. 2., zák. č. 67/25, týká se jen nabytř nároku u

pojistné nižšř než 200 Kč, rozhoduje v době účinnosti zák. o organizaci politické správy č. 125/27 okresní řřřad s platností konečnou.

Boh. A 9753 (nál. z 15. III. 1932, č. 4022). Omezení instančného postupu podle čl. 8., odst. 3. zák. č. 125/27, platř i tehdy, kdřž správní řřřad rozhoduje o odvolání z platebnřho výměru pojišřovny, znřřřřho na pojistné nepřesahující částku 200 Kč, si prejudiciálně řešř otázku pojistné povinnosti zaměstnance.

**) Srovnej k tomu rozsudek pracovněho soudu v Praze ze dne 10. IV. 1933, čj. Cpr II 228/33.

na dovolenou, nikoli však úhrady za dovolenou, na niž již, jak v daném případě je nesporno, žalobce nárok měl. Ostatně, jak plyne z poměru, nýbrž jediné o jeho stavení.

V. Kratina.

Pro nárok na poměrnou dovolenou podle § 10 zák. č. 67/1925 jest rozhodným — nebylo-li nic jiného stranami umluveno — den 1. května, nikoli 1. leden. Rozsudek pracovního soudu v Čes. Budějovicích z 8. VII. 1933, Cpr 46/53, krajského soudu v Čes. Budějovicích z 29. IX. 1933, Opr 10/33.

Jde jediné o řešení otázky, od kdy jest čítati dobu rozhodnou pro výměr dovolené, zda od 1. ledna nebo od 1. května.

První soud otázku tu zodpověděl v ten smysl, že rozhodným dnem jest 1. květen, a to podle náhledu odvolacího soudu zcela správně.

§ 3 zák. ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 Sb. z. a n., ustanovuje, že pro určení nároku a výměry dovolené jest rozhodným dnem 1. května a nelze ustanovení tomu ve spojení s § 12 cit. zákona, podle něhož dovolená udílí se zpravidla v období od téhož 1. května do konce září, rozuměti jinak, než že od 1. května počítá se nazpět jednoroční lhůta § 1 cit. zákona, dávající nárok na dovolenou (viz také rozhodnutí nejvyššího soudu č. 6188 sb., jež nebylo rozhodnutím č. 8227 dotčeno).*)

To ovšem platí podle výslovného ustanovení § 3 cit. zákona jen tenkrát, není-li jinak mezi stranami smluveno, žalovaná strana však ani v odvolání netvrdila, že něco jiného se žalobkyní ujednala.

Posoudil proto první soudce věc po stránce právní zcela správně, když při stanovení nároku a výměry dovolené pro žalobkyni vycházel ze dne 1. května a nikoliv dne 1. ledna.

V. Bidermann.

Zaměstnavatel, který nepřihlásil zaměstnance k pensijnímu pojištění, jest práv zaměstnanci náhradou toho, co by byl obdržel na podpoře v nezaměstnanosti podle § 56 pensijního zákona od nositele pensijního pojištění, kdyby se byla přihláška stala podle předpisu. Rozsudek pracovního soudu v Žilině ze dne 17. října 1933, Cpr. 199/53.

Nesporné je, že žalobník bol zaměstnaný u žalovaného ako učeň v dobe odo dňa 1. septembra 1929 až do dňa 24. oktobra 1931, a že dňom 29. marca 1930 pri dovršení 16 rokov veku bol žalobník prohlásený žalovaným k penzijnému poisteniu.

Žalobník tvrdí, že toho roku stal sa nezamestnaným a z toho dôvodu že požiadal Všeobecný penzijný ústav v Bratislave o poskytnutie podpory v nezamestnaní, ktorú ústav svojim poistencom poskytuje najmenším obnosom 100 Kč mesačne po dobu 6 mesiacov, avšak ústav že

*) V á ž. o b č. 6188 (rozh. nejv. soudu z 27. VII. 1926, R I 550/26): Jednoroční doba § 1, zák. č. 67/25, čítá se zpět od 1. května toho kterého roku. V á ž. o b č. 8227 (rozh. nejv. soudu z 17. VIII. 1928, Rv I 17557, v P. P., str. 72, roč. VIII.): Neměl-li zaměstnanec bezprostředně přede dnem, kdy měl nastoupiti dovolenou, výdělek, jsa nemocen, vypočte se jeho plat za dovolenou (§ 9 zák.) podle výdělku za 4 týdny bezprostředně před nemocí.

Srov. k tomu dále judikaturu, uveřejněnou v »Prac. právu«, roč. X., str. 31, 68 a 145, a pojednání o této otázce: J. Hlaváček: Náhrada za dovolenou podle zák. č. 67/25 v »Odborovém sdrúžení«, roč. XXXIV., č. 8, »Mitteilungen des Deutschen Hauptverbandes der Industrie«, roč. XI., str. 877, dr. Otto Brezl: Zur Frage des verhältnismässigen bezahlten Urlaubes, »Richterzeitung«, roč. XII., str. 231, dr. Horner »Juristen-Zeitung«, roč. X., str. 69.

žiadost zamietol s odôvodnením, že žalobník bol poistený len 10 mesiacov a nárok na podporu že by mohol uplatniť len aspoň pri 12 poistných mesiacoch. Tvrdí ďalej, že ustálil, že ho žalovaný predčasne, a sice dňom 31. decembra 1930, odhlásil z penzijného poistenia, ačkoľvek bol zamestnaný u neho do 24. oktobra 1931, takže tým mu spôsobil škodu 600 Kč nevyplatením podpory v nezamestnaní. Z toho dôvodu navrhuje žalobník, aby bol žalovaný odsúdený zaplatiť mu čiastku 600 Kč s úrokmi a trovami.

Žalovaný navrhuje žalobu zamietnuť udávajúc, že není pravda, že by žalobníka odhlásil z penzijního poistenia dňom 31. decembra 1930, ba naopak že penzijné příspěvky za žalobníka platil i v roku 1931 po dobu, čo bol žalobník u neho zamestnaný, že sice ustálil, že revizor Penzijného ústavu samovolne odhlásil žalobníka z penzijného poistenia v roku 1930, avšak že žalovanému ďalej byly penzijné příspěvky predpisované.

Súd v tomto smere má za ustálené prípisom Úradovne všeobecného penzijného ústavu v Bratislave, že Úradovna predpisovala žalovanému penzijné příspěvky za žalobníka odo dňa 29. marca 1930 až do dňa 30. septembra 1932 a žalovaný že tieto příspěvky platil, dňa 16. novembra 1932 že však inspektor Úradovne pri revizii ustálil, že žalobník už u žalovaného zamestnaný není, že však žalovaný zamestnáva pomocníka N. a učňa R., ktorí vôbec poisteniu prihlásení neboli, žalovaný že na dotaz inspektora odoprel udaň presné datá, kedy žalobník bol zo služieb jeho vystúpil, a preto že inspektor z poukazu žalovaného obrátil sa na Okresnú nemocenskú poisťovnu v Ž., kde zistil, že odhláška Ch. bola podaná ku dňu 31. decembra 1930. Prípisom týmto má ďalej súd za ustálené, že Úradovna dodatočne žalobníka vylúčila z poistnej povinnosti dňom 31. decembra 1930, že o tom vydala výmer dňa 10. decembra 1932, žalovaný proti tomuto výmeru že nečinil námietky a vzal na vedomie zaniknutie povinností platenia příspěvkov za žalobníka dňom 31. decembra 1930, a z toho dôvodu že Úradovna prémie po tomto dni za žalobníka platené súčtovala v prospech žalovaného na tie prémie, ktoré mal platiť za neprihlásených zamestnancov N. a R.

Pracovný súd prihládajúc k tomuto skutkovému stavu, zaujal to právne stanovisko, že žalovaný je povinný náhradou škody 600 Kč žalobníkov, pokiaľ jeho vinou sa stalo, že žalobníkov podpora v nezamestnaní vo výške 600 Kč udelená nebola. Vina žalovaného spočíva v tom, že mlčky vzal na vedomie zaniknutie poistnej povinnosti žalobníkovkej ku dňu 31. decembra 1930 a že potom platené příspěvky penzijné za žalobníka nechal si zúčtovať v svoj prospech na prémie, ktoré dal platiť za zamestnancov neprihlásených.

J. Salač.

Souhlas rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech s výpovědí člena závodního výboru (§ 22 zák. o záv. výb.) není schválením výpovědi již dané a nepůsobí nazpět k okamžiku, kdy výpověď byla dána (ex tunc), nýbrž působí teprve ode dne jeho vynesení (ex nunc). Rozsudek pracovního soudu v Praze z 2. V. 1933, Cpo. I 455/33. — Krajského soudu civilního v Praze z 27. IX. 1933, čj. Opr. 255/33-7.

Firma dala členu závodního výboru výpověď pro nepřístojné chování vůči disponentu firmy a pak žádala u rozhodčí komise závodních výborů o souhlas k této výpovědi. Rozhodčí komise dala souhlas k této výpovědi již dané. Výpověděný člen závodního výboru podal žalobu

na zaplacení mzdy do dne dání souhlasu rozhodčí komise a 14denní mzdy po tomto dni a vyhradil si uplatňovat další nároky vzhledem k tomu, že do nálezu rozhodčí komise podal pro jeho nezákonnost a vadné řízení stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. Pracovní soud žalobě vyhověl s tím, že souhlas k výpovědi daný rozhodčí komisí neplatí nazpět. Odvolání žalované firmy krajský soud civilní v Praze (č. j. Opr. 225/53-7) nevyhověl a rozsudek pracovního soudu potvrdil s tímto odůvodněním:

Po stránce právní jest v daném sporu jádrem jeho, zda souhlas rozhodčí komise s propuštěním člena závodního výboru působí teprve ode dne jeho vnesení (ex nunc), či schválena-li je jím výpověď ke dni, kdy byla dána (ex tunc). Nelze souhlasit s právním názorem žalované, že souhlas rozhodčí komise je pouze rázu deklarativního a že jím toliko výpověď zaměstnavatelem daná jest schválena. Předpisu § 3, odst. 1, lit. g) zák. o záv. výborech nelze tu použítí. Podle něho k jedné z funkcí záv. výboru náleží spolupůsobiti způsobem poradním při hromadném propuštění zaměstnanců z příčin mimo pracovní poměr ležících, jakož i při propuštění jednotlivých zaměstnanců déle než 3 léta v závodě pracujících. V tomto druhém případě sdělí správa závodu propuštění (výpověď) ihned závodnímu výboru, který může, shledá-li propuštění (výpověď) zřejmě neodůvodněným, rozhodnutí věc do 3 dnů se svým dohodným rozhodčí komisí.

Týká se tudíž předpis ten toliko zaměstnanců, kteří nejsou členy záv. výboru, kdežto zrušení

služ. poměru zaměstnanců, kteří jsou členy záv. výboru, nechať výpovědi nebo propuštěním, je upraven předpisem přísnějším § 22 cit. zák., aby zaměstnavatel nemohl se tak snadno zbaviti zaměstnanců nepohodlných mu pro činnost jejich v záv. výborech.

V odst. 2. § 22 cit. zák. výslovně je předepsáno, že členové záv. výboru mají býti propuštěni jen se souhlasem rozhodčí komise, pokud nejde o důvody, které opravňují zaměstnavatele podle § 82 živn. ř. z r. 1885, nebo podle zák. o obch. pomocnících z r. 1910. Tedy o propuštění člena záv. výboru rozhoduje vždy rozhodčí komise a je třeba jejího výslovného souhlasu s propuštěním, kdežto při propuštění zaměstnance, který není členem záv. výboru, správa podniku toliko sděluje propuštění záv. výboru, který může předložiti věc rozhodčí komisí. Pokud tato pak nerozhodne, jest míti za to, že dotyčný je na dovolené. Dále pak upraveny jsou v odst. 1, lit. g), § 3 cit. zák. jeho poměry, když rozh. komise neshledala, že výpověď byla odůvodněna.

V § 22 cit. zák. však tyto eventualy řešeny nejsou a také na předpisy § 3 není poukázáno, z čehož již je patrné, že nebylo toho třeba, ježto výpověď mohla býti platně dána teprve dnem schválení výpovědi rozhodčí komisí. V opačném případě zajisté by se tak stalo, neboť potom bylo by postavení člena záv. výboru horší než jiného zaměstnance a analogické použití § 3 je při tomto zákonu vyloučeno, poněvadž jím právě působnost záv. výboru a rozhodčí komise byla upravena. Dr. J. Málek.

Poznámky.

Oddělení okresních soudů pro pracovní spory — organizační postavení. (Výnos ministerstva spravedlnosti, č. j. 43.376/1935).

Oddělení okresních soudů pro pracovní spory nelze považovati za samostatnou organizační jednotku a nevystupuje proto na venek jako zvláštní samostatný soud. Důsledkem toho jsou presidiální spisy, týkající se takového oddělení, součástí presidiálních spisů okresního soudu, nelze též použítí ustanovení § 17, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. a pod.

»Poslední mzda« podle nař. č. 161/1933. (Výnos ministerstva sociální péče ze dne 23. října 1933, č. j. 41421/III/E/1935).

K dotazu shora citovanému sděluje ministerstvo sociální péče, že ve smyslu § 7, odst. 7., vládn. nař. č. 161/33 Sb. z. a n., má zaměstnavatel na žádost nezaměstnaného nebo orgánů zúčastněných při provádění zákona udati výši mzdy, vyplacené žadateli o podporu v posledním výplatním období před rozvázáním pracovního poměru s udáním skutečné pracovní doby a případných jiných okolností, důležitých pro posouzení věci.

Hlášení nezaměstnaných podle nař. č. 161/1933. (Výnos ministerstva sociální péče ze dne 23. října 1933, č. j. 40274/III/E/1935).

Vládní nařízení č. 161/1933 Sb. z. a n. o přechodné úpravě státního příplatku k podpoře nezaměstnaných určuje pro povinné kontrolní hlášení podporovaných nezaměstnaných, že osoby, od jejichž obce pobytu jest zprostředkovatelná

práce vzdálena více než 3 km, mohou konati tato kontrolní hlášení u obce pobytu.

Tímto opatřením byla poskytnuta proti dosaždánímu stavu (6 km) úleva, která by mohla míti za následek potíže při zjišťování skutečného počtu nezaměstnaných v obvodech jednotlivých okresních ústavů práce zejména potud, že správy těchto ústavů by následkem odpadnutí kontrolního hlášení těchto osob nemohly bezpečně určit, kdo z nich má býti vykázán v měsíčních výkazech statistických jako nezaměstnaný, po případě déle podporovaný.

Proto ministerstvo sociální péče upozorňuje všechny odborové organizace, zmocněné k výplatě státního příplatku k podpoře nezaměstnaných, že všichni podporovaní členové jsou povinni při skončení podpurného případu (nastupením práce, vyčerpáním podpory) odhlásiti se u příslušné veřejné zprostředkovatelné práce.

Ministerstvo sociální péče upozorňuje na možnost neuznání průkazního listku nezaměstnaného, který není opatřen potvrzením veřejné zprostředkovatelné práce o odhlášení, a jenž by pak byl vrácen Svazu k doplnění, čímž by se samozřejmě náhrada vyplaceného státního příplatku značně zdržela.

Proto žádá ministerstvo sociální péče, aby členové odborových organizací byli při odevzdání průkazního listku vyzváni, aby s tímto listkem odhlásili se ještě u příslušné zprostředkovatelné práce a udali, zda nastupují místo či zda dále po vyčerpání podpory zůstávají nezaměstnanými.